

ÎMPLINIREA

VREMII

**“S-a împlinit vremea și Împărăția
lui Dumnezeu este aproape. Pocă-
țiți-vă și credeți în Evanghelie.”**

Ev. Marcu 1:15

**“Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își
are ceasul lui.”**

Eclesiastul 3:1

Întrebările Noastre Și ... Biblia

“Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?” “Dacă crezi din toată inima, se poate.”, spune Biblia!

În urmă cu vreo 15 ani am primit o scrisoare din România în care o cititoare a revistei își arăta interesul față de botezul creștin. Din cuvintele ei se vedea că era preocupată să știe cât mai mult și mai precis despre acest act specific creștinismului. Am observat că ea era confuză și derutată pentru că amesteca cele scrise în Biblie despre botez cu niște păreri omenești. Așa a ajuns în încurcătură și dorea clarificări, ceea ce era un lucru bun. Regretabil este faptul că sunt mulți alți oameni care sunt în aceeași stare de nesiguranță, dar spre deosebire de această cititoare, aceștia nu vor să caute adevărul despre botez, ci vor să-și justifice situația în care se găsesc, punând niște întrebări de felul acesta: "Cum să nu fiu adevărat creștin dacă am fost botezat la dorința părinților sau a celor ce i-au sfătuit? De ce să mă botez ca adult dacă am fost botezat ca mic copil? De ce nu pot să fiu creștin dacă nu mă botez?" ș.a.m.d.

Răspunsul la aceste întrebări și la altele asemenea lor este foarte clar, fiindcă a fost arătat în mod practic de Isus Hristos, la începutul lucrării Sale, prin exemplul propriu, așa cum scrie în Biblie: **"Atunci a venit Isus din Galilea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el. Dar Ioan căuta să-l oprească. "Eu" zicea el "am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?" Drept răspuns, Isus i-a zis: "Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit." Atunci Ioan l-a lăsat. De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă... Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea."** (Matei 3:13-17) Observăm că botezul este un act cuprins în planul de mântuire al lui Dumnezeu, pentru că însuși Isus Hristos l-a împlinit. Dar nu numai că l-a îndeplinit, dar a și poruncit ucenicilor Săi să-l facă, ca și parte a lucrării de vestire a Evangheliei, așa cum scrie: **"Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh."** (Matei 28:19) Vedem din aceste texte biblice că Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a arătat că botezul se face în mod personal, conștient, ca mărturie a credinței, iar timpul în care trebuie să aibă loc acest act sfânt este cel ales de cel ce vrea botezul, și nu de altcineva. Botezul înfăptuit de Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu ca parte din lucrarea de mântuire printre noi, oamenii, a devenit un model și o cerință ce nu pot fi puse la îndoială. În rândurile ce urmează vom vedea cum alte pasaje Biblice întăresc aceste concluzii de neconfundat.

1 - Omul preocupat de soarta lui veșnică, după ce crede că botezul este un act sfânt orânduit de Dumnezeu, își pune întrebarea despre nevoia înfăptuirii botezului pentru el însuși. Acest adevăr apare foarte clar din revelația Bibliei (Fap. Ap. 8:26-39). Aici scrie că **"un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a Etiopienilor" ... venit la Ierusalim ca să se închine, se întorcea de acolo, și ședea în carul lui, și citea pe proorocul Isaia.**" Acest om educat și cu poziție înaltă în societate avea credința că adevăratul Dumnezeu este Cel al poporului Israel, și că trebuie să facă orice sacrificiu ca să I se închine. El a avut o judecată corectă și a făcut un lucru bun. Dumnezeu i-a auzit strigătul inimii și i-a apreciat căutarea, răspunzându-i în chip minunat, așa după cum spune textul: **"Duhul i-a zis lui Filip: "Du-te, și ajunge carul acesta!" Filip a alergat, și a auzit pe Etiopian citind pe proorocul Isaia. El i-a zis: "Înțelegi tu ce citești?" Famenul a răspuns: "Cum aş putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?" Și a rugat pe Filip să se suie în car, și să șadă împreună cu el."** Famenul, om sincer și setos după adevăr, nu s-a împiedecat de diferența mare între el ca demnitar și străinul ivit pe neașteptate, ci umil și-a recunoscut incapacitatea de-a înțelege textul revelator și sfânt al proorociei, zicând: **"Rogu-te, despre cine vorbește proorocul astfel? Despre sine sau despre vreun altul? Atunci Filip a luat cuvântul, a început de la Scriptura aceasta, și i-a propovăduit pe Isus."** "Propovăduind pe Isus", Filip i-a deslușit famenului nu doar mesajul vestit de proorocul Isaia, ci i-a propovăduit Evanghelia mântuirii în întregime, Evanghelia lui Dumnezeu ce era destinată tuturor oamenilor de pe pământ, inclusiv lui. El a crezut în lucrarea de mântuire pe care a adus-o pe pământ și a împlinit-o Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, lucrare în care intra, inseparabil, înfăptuirea actului de botez. Famenul a înțeles și a crezut că botezul este un act sfânt, pentru că a fost rânduit

Să Mergem Până La Betleem

Luna Decembrie ne este cunoscută ca fiind luna cadourilor, luna luminilor și a bradului împodobit, luna bilanțului de an și luna încheierii socotelilor, dar și luna vacanței mult așteptate. Copiii abia așteaptă obiceiul colindatului ca să se bucure de cadouri. Bineînțeles că nu lipsește nici "moș crăciun" cu farmecul lui contagios. Iar magazinele ne inundă cu oferte care mai de care, la haine noi după moda vremii, și la prețuri necrezut de avantajoase. Apoi reclamele la mașini, mâncăruri, electronice și multe alte mărfuri de care chiar nu avem nevoie, ne umplu timpul și ne golesc buzunarele în această perioadă a anului.

Să nu uităm însă că luna decembrie este luna marelui praznic al întrupării Mântuitorului. În luna Decembrie sărbătorim în fiecare an Nașterea Domnului din fecioara Maria. Se ridică însă întrebarea: cum să sărbătorim acest praznic așa ca "să ne fie de folos", cum spune colinda.

Scrierile evangheliștilor ne redau frumos acest eveniment pe care trebuie să-l aniversăm așa cum se cuvine, creștinește și după buna rânduială: cu credință, cu iubire și cu nădejde, pentru că El, Fiul lui Dumnezeu a coborât în lumea noastră ca să ne mântuiască.

În primul rând este bine să reținem că apropierea noastră de Dumnezeu se face prin credință sinceră, din toată inima. Altfel toate sunt zadarnice: religiozitatea fără credință dovedită în trăirea zilnică, mersul la o anumită biserică sau păzirea unor sărbători etc. Degeaba sărbătorim Crăciunul și această perioadă frumoasă a anului dacă nu credem cu adevărat cele spuse în Biblie despre nașterea, persoana, misiunea și actul răscumpărător al Mântuitorului.

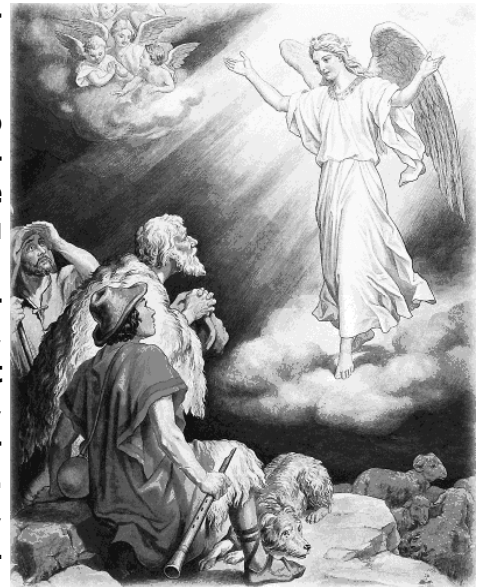
Pentru mulți oameni, sărbătorile de Crăciun sunt doar tradiționale, amintind de colinde vechi, de mese încărcate, de reuniuni și întâlniri de familie sau prietenești. Cultura în care trăim oferă bucuria sezonieră dar privează de experiența spirituală în baza credinței. Astăzi, parcă mai mult ca oricând, credința în nașterea din fecioară este negată, este contestată sau anihilată. Credința însă este indispensabilă. Citim la epistola către Evrei că fără credință nu este posibil să fim plăcuți lui Dumnezeu: **"Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie**

să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută" (Evrei 11:6).

Credința în Dumnezeu este singura cale prin care avem acces la Făcătorul nostru. Nu există alte căi și nu avem nevoie de intermediari care să mijlocească pentru noi înaintea Lui. Nu este nevoie nici de păzirea unor datini sau dogme și nu putem cumpăra cu bani relația noastră cu El. Doar prin credință ne apropiem de El, prin credință ne mântuim sufletele, și tot prin credință trebuie să trăim zilnic o viață de creștini autentici în această lume apostată și înstrăinată tot mai mult de Dumnezeu.

Vestea minunată a nașterii Domnului a fost adusă de un înger pentru un grup de păstori care își vegheau turmele la marginea cetății Betleem. De îndată ce păstorii au primit vestea au crezut și au mers la locul unde li s-a spus ca să-L vadă pe pruncul Isus, pe cel anunțat ca Hristosul sau Mesia care urma să mântuiască lumea. Iată cum redă evanghelistul Luca acest episod: **Dar îngerul le-a zis:**

"Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște:

veți găsi un Prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle" (Luca 2:10-12).

Pentru a înțelege mai bine această sărbătoare a Crăciunului haideți să facem ce au făcut păstorii din câmpia de lângă Betleem: **"După ce au plecat îngerii de la ei, ca să se întorcă în cer, păstorii au zis unii către alții: Haidem să mergem până la Betleem și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul." S-au dus în grabă și au găsit pe Maria, pe Iosif, și Pruncul culcat în**

iesle. După ce L-au văzut, au istorisit ce li se spusese despre Prunc. Toți cei ce i-au auzit s-au mirat de cele ce le spuneau păstorii. Maria păstra toate cuvintele acelea, și se gândea la ele în inima ei. Și păstorii s-au întors, slăvind și laudând pe Dumnezeu, pentru toate cele ce au auzit și văzuseră, și care erau întocmai cum li se spusese." (Luca 2:15-20).

Credem noi vestea bună despre nașterea Domnului așa cum au crezut păstorii? Una din colindele noastre frumoase ne îndeamnă să mergem la Betleem cu credință, să vedem și să ne închinăm Lui.

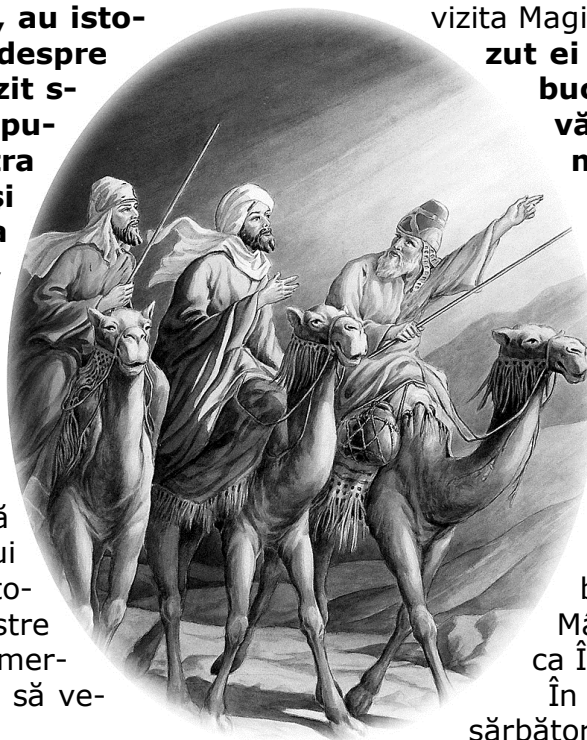
Veniți cu credință, plini de bucurie,
Veniți, o veniți astăzi la Betleem!
Veniți la iesle, S-a născut Mesia!
/:Veniți să ne-nchinăm Lui :/

În al doilea rând, trebuie să mergem la Betleem cu iubire de Domnul, care ne-a iubit mai întâi și care ne-a trimis un Răscumpărător ca să ne salveze sufletele de la pierzarea veșnică. Vestea Bună a Crăciunului este că: **"S-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul"**. Să ne apropiem de El cu iubire căci întâi El ne-a iubit. Dacă nu sărbătorim cu iubire de Dumnezeu, de Fiul Său, și dacă nu-L acceptăm ca atare, degeaba sărbătorim Crăciunul. Ne vom sătura de bucate dar nu vom gusta din Pâinea Vieții oferită nouă de Tatăl din ceruri în persoana Fiului Său Isus Hristos.

Apostolul Ioan redă planul lui Dumnezeu cu privire la salvarea omenirii prin iubirea Tatălui și dăruirea spre jertfire a Fiului Său: **"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică"** (Ioan 3:16).

Izbăvirea lumii e posibilă datorită iubirii lui Dumnezeu. Ce har să ne știm iubiți de El, de Creatorul nostru! Nimeni nu ne iubește ca El. Nimeni și nimic nu poate substitui dragostea Lui pentru noi. De aceea, și noi trebuie să răspundem cu iubire la iubirea Lui și trebuie să dovedim asta în fiecare zi.

Un exemplu frumos de iubire față de Pruncul Isus născut la Betleem este cel arătat de

vizita Magilor din răsărit: **"Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie. Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ și I s-au închinat; apoi și-au deschis vistierile și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirna."** (Matei 2:10-11). Magii din Orient au făcut o călătorie lungă, grea și primejdioasă ca să se închine lui Mesia. Actul dăruirii lor atestă iubirea de netăgăduit față de Cel ce este vrednic de iubire, vrednic de acceptat ca Mântuitor și vrednic de urmat ca Învățător.

În al treilea rând, trebuie să sărbătorim Crăciunul cu nădejde în Dumnezeu, în iubirea și credințioșia Lui pentru noi. Dacă avem credință în El și dacă-L iubim cu toată ființa noastră ne va veni ușor să fim tari în nădejdea revenirii Lui a doua oară. Nu ca Prunc, ci ca Prinț al Păcii, nu ca slujitor, ci ca Împărat al Împăraților și Domn al Domnilor.

Dumnezeul revelat în Biblie este un Dumnezeu al nădejzii care nu înșală, de aceea este bine să ne alipim de El, să-L urmăm cu credință și să-L iubim mereu. Apostolul Pavel ne îndeamnă să fim tari într-o astfel de nădejde: **"Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!"** (Romani 15:13)

Prin Nădejdea care este Isus Hristos am fost mântuiți, ne spune apostolul Pavel. Așa stând lucrurile, și acesta este un mare motiv pentru care trebuie să sărbătorim Crăciunul cu dragoste de Dumnezeu, cu credința în El și cu speranța care ne ajută să navigăm în siguranță pe marea învolburată a vieții de fiecare zi.

Să mergem la Betleem cu credință și să plecăm de la Betleem credințioși copii ai Domnului ca să putem mărturisi tuturor că Hristos s-a născut! Să mergem la Betleem cu iubire ca să întâmpinăm Iubirea care ne-a creat și care ne-a răscumpărat. Să mergem la Betleem cu nădejde ca să întâlnim Nădejdea destinului nostru binecuvântat dătătoare de viața veșnică.

Ioan Stir, Ph.D.
Pastor in Houston, Texas

Sărbătoarea Păcii

Lumea este flămândă după pace. Acest lucru iese la iveală mai evident atunci când suntem confrunțați cu actele nefaste ale terorismului. Lumea s-a amăgit crezând că cel de al doilea război mondial va aduce "pacea" mult așteptată de cei mai mulți. Nu a trecut mult timp până ce toate prevederile "planurilor de pace" așa cum au fost ele concepute de neamul omenesc, au eșuat din nou. Războiul din Coreea, Vietnam și acum "războiul împotriva terorismului" au zădărnicit toate eforturile de pace ale umanității. Trăim acum într-o lume care acționează zilnic pe baza fricii și cu perspectiva unui război iminent. Pacea pare a fi imposibilă.

Persoana lui Isus Hristos însă oferă încă cea mai bună speranță în această lume. Isus, Dumnezeu în natură umană, a fost profetizat că se va naște cu sute de ani înainte de-a avea loc. Nu numai atât, ci El a fost numit "Domn al Păcii", așa cum scrie în Isaia 9:6: "**.. Îl vor numi ... Domn al Păcii**". În consecință, noi putem trage concluzia că în inima lui Dumnezeu a fost dorința de împăciuire când a trimis pe Singurul Său Fiu pe acest pământ. Dumnezeu a știut că omenirea nu va putea trăi o viață plină și semnificativă fără experimentarea "păcii personale". Acest lucru este exprimat în cuvintele lui Isus când zice: "**Vă las pacea, vă dau pacea Mea. ...**" (Ioan 14:27). Pacea este importantă în viețile noastre: pacea între rase, pacea în căsătorie, pacea între națiuni, pacea în casa noastră, și chiar pacea în bisericile noastre.

Mesajul principal al Crăciunului este despre pace! Sărbătorirea nașterii lui Isus este sărbătorirea "păcii pe pământ". Pacea între oameni începe când o persoană experimentează o relație personală cu Isus Hristos. Această relație personală aduce și abilitatea noastră de-a face pace cu noi înșine și cu alții. Această pace interioară se răsfrânge în orice domeniu al vieții noastre. Ea aduce schimbare în atitudinile și acțiunile noastre atunci când interacționăm cu oameni de alte rase, ideologii, națiuni și chiar în structura propriei noastre familii.

Întrebarea pentru fiecare din noi este: "ce facem noi cu această pace divină?" Marea masă a umanității trece prin sezonul de Crăciun fără să

găsească pacea de care sufletele lor au nevoie și pe care o caută. H. Norman Wright ne reamintește că "încă înainte de ce Isus s-a născut, Domnul nostru a fost respins și I s-a întors spatele. Cuvintele spuse Lui în Israel "nu este loc pentru Tine", au determinat nașterea Lui în grajd, L-au făcut să plece cu părinții în Egipt. Orașul Său natal, Nazaret, nu L-a primit cu brațele deschise în timpul slujirii Sale pe pământ. El chiar a trebuit să moară afară din oraș și a fost îngropat în mormântul altcuiva. În cele mai multe locuri El a fost respins".

Problema celor mai mulți oameni este că atunci când se gândesc la acest "Prinț al Păcii" Îl văd doar ca pe "un copil în iesle" și nu ca pe unul care a "murit pe cruce" pentru păcatele lor. Neamul omenesc are o foame nepotolită pentru apărarea păcii, dar numai în limite proprii. Noi dorim "pace, dar vrem pace pe termenii noștri". Mai mult chiar, mesajul simplu al Crăciunului este că pacea vine prin credința în Dumnezeul cel viu: Isus Hristos. Numai pacea prin Hristos este pacea care va rămâne.

Noi, credincioșii, știm că acesta este adevărul! În consecință, noi trebuie să ne punem întrebarea, "cum pot eu să împart pacea Lui, astăzi?" Noi putem demonstra pacea noastră experimentată personal, în mod practic, prin acte de bunătate și dragoste față de alții, de exemplu a vizita pe un bolnav la spital, a ține companie unei persoane care se simte singură, a da un ajutor financiar neașteptat unei persoane în nevoie, sau a da de mâncare celor fără adăpost din comunitatea de care aparținem. Prin viu grai, noi putem împărtăși adevărul lui Isus Hristos ca "Prinț al Păcii" cu prietenii noștri și cu alte cunoștințe întâmplătoare. Ca și păstorii, noi putem "răspândi Cuvântul despre acest Prunc ... glorificând și laudând pe Dumnezeu pentru toate lucrurile pe care le-am auzit și văzut" (Luca 2:17,20).

Mesajul principal al Crăciunului este pacea. În consecință, noi nu trebuie să permitem lumii să-și stabilească propriile ei standarde de pace. Isus Hristos, ca Domn al Domnilor și Rege al Regilor, este și va fi pacea reală de care avem nevoie. Pacea fie cu voi!

DR. PETE FREEMAN, SENIOR PASTOR
TRADUCERE S.S.

La Timp

Ai fost vreodată la un concert de la care abia ai așteptat să pleci ? Poate unele instrumente nu cântau în același ritm. Sau poate cei care cântau vocal erau doar puțin falși și sub notă. Parcă te zgârie în urechi. Nu sunt diferențe mari de cum ar trebui să fie, dar destul ca să creeze o experiență neplăcută. Sincronizarea nu este un lucru ușor, chiar în lucrurile mai mici, și cu atât mai mult în lucrurile mai mari și importante.

Ne apropiem de sărbătoarea nașterii Domnului Isus, și ne este ușor să sărbătorim. De altfel, nouă oamenilor, ne este ușor să sărbătorim, chiar dacă nu știm ce anume sărbătorim. Atâta vreme cât ne simțim bine cu cei din jurul nostru, nu ne pasă neapărat ce anume sărbătorim. Cum altfel putem explica faptul că miliarde de oameni sărbătoresc Crăciunul, dar numărul de creștini autentici în lume este doar de câteva zeci, sau cel mult sute de milioane ? Și chiar dacă știu ce sărbătoresc, sunt puțini care realizează efortul care s-a depus pentru a pune la cale evenimentul pe care îl sărbătorim.

Crăciunul este o sărbătoare plină de bucurie, și nu cred că există vreo altă sărbătoare în lume care să o rivalizeze din acest punct de vedere. Dar se uită ușor faptul că, în spatele evenimentului pe care îl sărbătorim, se află o cauză cât se poate de nefastă. Venirea Domnului Isus în lume a fost decisă pentru că omenirea era complet și iremediabil moartă în păcatul ei. Poporul Domnului Îl uitase și se îndepărta-se de El, și restul neamurilor erau tot atât de afundate în păcatele lor. Pe fundalul acestei situații, Dumnezeu concepe un plan de mântuire care se aplică fiecărui om, și de care poate să beneficieze fiecare om, pe baza credinței personale. Planul acesta însă nu a fost conceput în grabă sau superficial. Dacă ne uităm cu atenție la cronologia acestui eveniment, putem observa câtă atenție și efort a pus Dumnezeu în structura acestui plan.

Ca să ai un plan, trebuie să ai un motiv pentru acel plan. Dacă faci un plan pentru construcția unei case, înseamnă că intenționezi să-ți construiești o casă. Sau intenționezi să vinzi planul respectiv unei persoane care vrea să construiască o casă. Oricum, motivul planului este că cineva vrea să construiască o casă. Ei, tot așa, Dumnezeu a observat de la începuturile lumii că omenirea va avea nevoie de mântuire. Această nevoie datează de la Adam și Eva, și păcatul comis în grădina Eden. Nu știm, și nu ni se spune în Biblie timpul exact când a formulat Dumnezeu planul mântuirii, dar știm că atunci când omul a păcătuit pentru prima dată, Dumnezeu avea deja formulat acest plan. Când Dumnezeu l-a scos pe om din Eden, i-a spus șarpelui următorul lucru: **“Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”** (Genesa 3:15) Aceasta este prima mențiune care descrie procesul implementării acestui plan, și de asemenea ne arată contextul necesității acestui plan. Planul a fost necesar pentru că omul a păcătuit; șarpele avea să zdrobească călcâiul Fiului Omului, aceasta fiind moartea Domnului Isus de pe cruce; iar restul profeției care se referă la capul șarpelui fiind zdrobit de Fiul Omului, este un lucru care se va întâmpla în viitor, la revenirea Domnului Isus, atunci când **“diavolul, care-i înșela (pe oameni), va fi aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor.”** (Apocalipsa 20:10).

Odată ce a determinat nevoia și motivul unui plan, Dumnezeu a perfecționat detaliile acestui plan. Aici este partea unde rareori înțelegem complexitatea și amploarea implementării acestui plan. Cunoaștem detaliile relevante privitoare la planul mântuirii, dar nu cunoaștem toate detaliile plănuit de Dumnezeu. Dar dacă privim cu atenție la evenimentele contemporane nașterii Domnului Isus, putem observa precizia execuției acestui plan. Să ne uităm de exemplu la venirea lui Ioan Botezătorul. Isaia vorbește despre venirea lui cu 700 de ani mai devreme: **“Un glas strigă: “Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!”** (Isaia 40:3), și

Maleahi vorbește cu vreo 430 de ani înainte de acest eveniment: **“Iată, voi trimete pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, - zice Domnul oștirilor - ”** (Maleahi 3:1) Te-ai gândit vreodată cum de Ioan Botezătorul s-a născut chiar înainte de nașterea Domnului Isus, și i-a anunțat venirea celor din timpul Lui ? Oare cum ar fi fost dacă Ioan s-ar fi născut mai târziu, și propovăduirea lui ar fi avut loc după lucrarea Domnului Isus pe pământ ? Să luăm și evenimentul recensământului, poruncit de Cezar August, care i-a obligat pe Iosif și Maria să meargă la Betleem, tocmai când a fost timpul nașterii. Am zice că nu este un lucru important, până realizăm că nașterea lui Isus Hristos la Betleem, fusese profețită cu vreo 700 de ani mai devreme, de profetul Mica: **“Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuș din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veciniei.”** (Mica 5:2) Cu câtă exactitate a fost planificat acest eveniment ! Și sunt atâtea alte exemple la care putem să ne uităm, unde perfecta sincronizare a implementării arată profunzimea plănuirii pe care a făcut-o Dumnezeu. Cum ar fi fost dacă păstorii s-ar fi dus pe alt deal în noaptea aceea, și îngerii s-ar fi arătat într-o pășune goală ? Sau cum ar fi fost dacă magii s-ar fi dus pentru luni de zile după stea, doar ca să ajungă la o casă fără Isus în ea ? Tot ce s-a întâmplat cu prilejul nașterii Domnului Isus s-a întâmplat la timpul perfect și la timpul exact. Nici cu o microsecundă înainte, nici cu una după. În termeni simpli, la timp. Este o trăsătură pe care o vedem în nenumărate rânduri în caracterul lui Dumnezeu, și anume faptul că acțiunile Lui sunt bine plănuite, și implementarea planurilor Lui este aplicată cu exactitate absolută. El nu face nimic la întâmplare, și tot ce face, face cu un scop.

Evenimentul nașterii Domnului Isus pe acest pământ a fost doar o parte din planul de mântuire al lui Dumnezeu. A fost doar începutul implementării acestui plan. Viața pe care a trăit-o, lucrarea Lui, și evenimentele care au dus apoi la apogeul planului, și anume moartea și învierea lui Isus, sunt și ele parte ale aceluiași plan. Un plan magnific, de o profunzime și complexitate incomparabilă, care a avut ca scop răscumpărarea celor care nu meritau decât osândă; a mea, a ta, a celor ca noi. Și acest plan a fost îndeplinit de la început până la sfârșit într-un mod perfect și sincronizat, pentru că în natura lui Dumnezeu nu există jumătăți de măsură, nu există majoritate de măsură, și nu există 99,99%. La Dumnezeu există doar plinătate, și faptul că planul Său de mântuire a fost completat, ne dă siguranța că promisiunea în ce privește acceptarea mântuirii oferite de El, va fi de asemenea îndeplinită în întregime.

În mod interesant, Dumnezeu a conceput acest plan perfect pentru că noi, oamenii, suntem atât de departe de perfecțiune. Nu ne găsim la 99,99% de perfecțiune, nu suntem nici măcar în majoritate de măsură perfecți, și dacă suntem sinceri cu noi înșine, nu suntem nici măcar în jumătate de măsură. Suntem oameni păcătoși prin propria noastră natură, și tindem să păcătuim chiar și când avem cele mai bune intenții. Dar mântuirea pe care o oferă Dumnezeu ne permite să fim sfințiți, și astfel să fim curățați de păcatele noastre. Nu e vorba că ne face pe noi perfecți, ci prin acceptarea jertfei Domnului Isus, noi suntem curățați de păcatele comise, și în judecata lui Dumnezeu, suntem priviți ca fiind fără pată și fără păcat, așa cum este Cel ce S-a jertfit pentru noi, fiindcă **“El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați.”** (1Petru 2:24).

Planul a fost extrem de complex, dar soluția pe care a implementat-o este extrem de simplă. Ca să primești mântuirea există doar două cerințe: să Îl primești pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor al vieții tale, și să te pocăiești de păcatele tale. Este singura metodă prin care poți evita o eternitate de pedeapsă. Nu ai nevoie de bani, nu ai nevoie de unele fapte ca să primești mântuirea, și de fapt nu numai că nu ai nevoie, dar ele nu îți pot ajuta cu nimic la dobândirea mântuirii. Aceasta nu o poți primi decât prin pocăință și credință, pe care le mărturisești prin botez.

Planul implementării mântuirii a fost completat la timp, pentru ca fiecare om să aibă nenumărate ocazii de a accepta mântuirea. Toată viața ta este o ocazie continuă de a accepta oferta mântuirii. Fiecare secundă în care respiri este o ocazie în plus pe care ți-o oferă Dumnezeu. Poate că ai avut multe ocazii să Îl primești, dar până acum pentru tine nu a existat un “la timp”. Dar nu uita că timpul pe care îl ai pe acest pământ este finit. Nu știi când se va termina, și nu știi câte ocazii vei mai avea, sau dacă vei mai avea vreo ocazie. De aceea te îndemnăm să te întorci la Dumnezeu chiar acum, pentru ca atunci când nu va mai exista timp, să poți petrece o veșnicie împreună cu Dumnezeu.

Carmelina

Bucurie și Întristare la Nașterea Domnului Isus Hristos

Când e vorba de nașterea Mântuitorului și de lucrarea pe care El a făcut-o pe pământ, atât în cele pământești: vindecări, învieri din morți, etc., cât mai ales în cele spirituale: salvarea oamenilor de la iad, cei mai mulți dintre creștini se gândesc la "bucurie". Și e bine, frumos și de dorit să ne bucurăm! Numai că acestea nu au fost considerate de toți motive de bucurie, nici atunci, nici de-a lungul timpului, și nici astăzi. Oamenii au reacționat diferit, și același lucru îl fac și azi, când e vorba de Persoana Domnului Isus și de credința în El.

Pentru a arăta reacția și atitudinea celor din vremea Domnului Isus față de Persoana Lui, o să dau citate din Cuvântul Domnului, pentru că sunt mult mai convingătoare decât cuvintele omului, adică ale mele, cât și pentru faptul că oricine le poate verifica dacă deschide Biblia.

Cine sunt cei ce s-au bucurat de nașterea lui Isus Hristos?

Iosif și Maria. Atât Iosif, cât și Maria au știut că ea va naște un Fiu și pe Cine va naște, pentru că au fost înștiințați de Dumnezeu înainte ca El să fie conceput. Ei și-au arătat bucuria în primul rând prin faptul că au ascultat de Dumnezeu, s-au supus vocii Lui și s-au pus cu totul la dispoziția Lui: **"Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit, și nu voia s-o facă de rușine înaintea lumii; de aceea și-a pus de gând s-o lase pe ascuns. Dar pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului, și i-a zis: "Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea, este dela Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale... Când s-a trezit Iosif din somn, a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului; și a luat la el pe nevastă-sa. Dar n-a cunoscut-o, până ce ea a născut un fiu. Și el i-a pus numele Isus." (Matei 1:19-21; 24-25)**

"Îngerul i-a zis: "Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus... Maria a zis: "Iată, roaba

Domnului; făcă-mi-se după cuvintele tale!" Și îngerul a plecat de la ea..." Și Maria a zis: "Sufletul meu mărește pe Domnul, și mi se bucură duhul în Dumnezeu, mântuitorul meu, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale..." (Luca 1:31; 46-49)

Îngerii din cer, păstorii și norodul. Ei și-au manifestat bucuria prin faptul că L-au slăvit și L-au laudat pe Dumnezeu: **"În ținutul acela erau niște păstori, cari stăteau afară în câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: "Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu, și zicând: "Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui." ... "După ce au plecat îngerii de la ei, ca să se întoarcă în cer, păstorii au zis unii către alții: "Haidem să mergem până la Betleem, și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul. S-au dus în grabă, și au găsit pe Maria, pe Iosif, și pruncul culcat în iesle. După ce L-au văzut, au istorisit ce li se spusese despre Prunc... Și păstorii s-au întors, slăvind și laudând pe Dumnezeu, pentru toate cele ce auziseră și văzuseră, și care erau întocmai cum li se spusese." (Luca 2:8-14; 15-20)**

Magii veniți din răsărit să-L vadă pe Noul Împărat. Ei au venit distanță foarte mare ca să-L vadă, să I se închine și să-I aducă daruri: **"După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim, și au întrebat: "Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, și am venit să ne închinăm Lui... După ce au ascultat pe împăratul, magii au plecat. Și**

iată că steaua pe care o văzuseră în Răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit și s-a oprit deasupra locului unde era Pruncul. Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie. Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ, și I s-au închinat; apoi și-au deschis vistierile, și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă." (Matei 2:1-2; 9-11)

Bătrânul Simeon și proorocița Ana. Ei au așteptat în credință venirea lui Mesia și cu bucurie au vestit-o și la cei din jurul lor: "**Simeon L-a luat (Pruncul) în brațe, a binecuvântat pe Dumnezeu, și a zis: "Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului Tău Israel."** ... Rămasă văduvă, și fiind în vârstă de optzeci și patru ani, Ana nu se depărta de Templu, și zi și noapte slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciuni. A venit și ea în acelaș ceas, și a început să laude pe Dumnezeu, și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului." (Luca 2:28-32; 37-38)

Cine sunt cei care s-au întristat de nașterea Mântuitorului?

Împăratul Irod și tot Ierusalimul. Aceștia au fost oameni pe care nu-i interesa voia lui Dumnezeu, ci ei doreau să aibă toată puterea și stăpânirea. Magii din răsărit în căutarea lor după "**Împăratul de curând născut**", s-au oprit să întrebe la Ierusalim; ..."**Când a auzit împăratul Irod acest lucru, s-a turburat mult; și tot Ierusalimul s-a turburat împreună cu el...**" (Matei 2:3) Irod s-a întristat și s-a temut că o să-și piardă tronul. Domnul Isus era Împărat, numai că Împărăția Lui nu era din lumea aceasta, așa cum avea să declare El mai târziu. Dar "**Irod, când a văzut că fusese înșelat de magi, s-a mâniat foarte tare, și a trimis să omoare pe toți pruncii de parte bărbătească, dela doi ani în jos, cari erau în Betleem și în toate împrejurimile lui.**" (Matei 2:16) Iată de ce sadism a fost în stare Irod pentru a-și salva tronul!

Preoții cei mai de seamă și bătrânii norodului. Dacă Irod era nedocumentat în ceea ce privește persoana Domnului Isus, preoții cei mai de seamă și bătrânii norodului știau exact cine este Cel care S-a născut, pentru că ei cunoșteau Scripturile, și i-au făcut de cunoscut asta și lui Irod. Iată ce i-au spus ei lui Irod despre Domnul Isus: "(Irod) **A adunat pe toți preoții cei mai de seamă și pe cărturarii norodului, și a căutat să afle dela ei unde trebuia să Se nască Hristosul. "În Betleemul din Iudea", i-au răs-**

puns ei, "căci iată ce a fost scris prin proorocul: "și tu, Betleeme, țara lui Iuda, nu ești nici de cum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; căci din tine va ieși o Căpetenie, care va fi Păstorul poporului Meu Israel." (Matei 2:4-6) Deci ei au știut Cine e Isus, au spus și altora, dar ei nu L-au dorit în viața lor, nu i-a interesat voia lui Dumnezeu, ci s-au alipit de dușmanii Lui care au pricinuit omorârea atâtor copii. Peste 33 de ani ei vor fi cei ce vor întărâta norodul să-L omoare pe Isus - Mântuitorul: ..."**Preoții cei mai de seamă și bătrânii au înduplecat no-roadele să ceară pe Baraba, iar pe Isus să-L omoare.**" (Matei 27:20) Auziți cine a îndemnat poporul să-L omoare pe Isus? Preoții cei mai de seamă, conducătorii religioși ai vremii, care cunoșteau Scripturile, care trebuiau să se bucure de venirea Lui Mesia pe Pământ, care însemna împlinirea promisiunilor făcute de Dumnezeu în Scripturi!

Din textele citate se vede că reacțiile și atitudinile oamenilor de atunci, față de Isus, au fost amestecate; unii s-au bucurat, alții s-au întristat, s-au tulburat, ba mai rău, i-au dorit moartea!

La fel au continuat lucrurile de-a lungul vremurilor, și la fel sunt și astăzi, când e vorba de Domnul Isus și de urmașii Lui adevărați, care Îl urmează, ducând o viață curată, după Cuvântul Lui. Urmașii Lui sunt socotiți retrograzi care nu știu să-și trăiască viața (în păcate ca ei, desigur!), că sunt sectari, eretici, etc. Dar ei vor moșteni viața veșnică cu Domnul, iar cei care nu trăiesc după Biblie, ci după datini și obiceiuri omenești, vor primi pedeapsa veșnică, adică iadul.

Întrebarea care trebuie să și-o pună fiecare, este: care-i atitudinea mea față de Domnul Isus? Probabil mulți dintre cei care se numesc creștini spun că nu au nimic împotriva Lui, că nu sunt așa de răi ca cei din timpul Domnului Isus; dar de bine au ceva? Adică de a-L asculta și a-L urma pe El așa cum cere El în Biblie, și a trăi o viață după voia Lui?

Iată ce zice însuși Domnul Isus în legătură cu cei care, probabil, doresc să fie neutri, sau de fapt indiferenți: "**cine nu este cu Mine este împotriva Mea, și cine nu adună cu Mine risipește.**" (Matei 12:30) Deci, nu există stare de neutralitate! Nu ești cu El, ești împotriva Lui! Ești indiferent față de El și Biblie - Cuvântul Lui, nu te interesează, n-ai timp și chef să cauți să vezi în Biblie care-i voia Lui și apoi să trăiești cum cere El, asta înseamnă că ești împotriva Lui!

Caută să aduni cu El, să Îi fii devotat, ca să nu-ți risipești viața asta; și mai ales să nu risipești viața veșnică, ci să o câștigi, și atunci Domnul Isus va fi un pri-lej de mare bucurie pentru tine pe pământ cât și veșnicia întregă în Rai! Dumnezeu să-ți ajute! Amin!

*Ioan Burca, Sepreusannul
Doctor în Teologie, Arad*

Miracolele (Extras) Crăciunului

“Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei... “Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.” (1 Timotei 3:16).

De când eram copil am fost fascinat de miracolul Crăciunului. Mai precis, de miracolele care au însoțit nașterea Mântuitorului, ca îngerii ce s-au arătat păstorilor din Betleem, sau Steaua ce a apărut și mergea înaintea magilor. Cu anii, am înțeles că de fapt miracolele mai importante și mai profunde sunt altele. Vă invit ca să studiem împreună trei dintre ele.

1 – Miracolul împlinirii profețiilor.

Personalitatea Domnului Isus domină narațiunea Bibliei, iar profețiile primei Sale veniri se găsesc peste tot în Vechiul Testament (adică în toate cărțile). Mesia a fost Fiul lui Dumnezeu care a luat chip de om și a venit printre noi. Cu mult înainte ca toate aceste lucruri să aibă loc, Dumnezeu a spus că se vor întâmpla; ne-au fost descoperite nouă și întregii creații că Dumnezeu nostru va fi cu noi (“Emanuel”). Deoarece Dumnezeu este suveran asupra viitorului, El singur este capabil să ofere o perspectivă profetică asupra viitorului. În primul rând, El a făcut acest lucru pentru poporul Său din Vechiul Testament. El le-a detaliat Cine venea să-i mântuiască, cum va veni, unde va veni, când va veni și de ce va veni, astfel încât să anticipeze întruparea și mântuirea lui Isus Hristos.

După ce Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu le-a profețit că Mesia (Isus) se va naște dintr-o femeie.... Această profeție a fost dată de Dumnezeu însuși și a fost prima dată când s-a propovăduit Evanghelia: **“Vrăjmășie voi pune între tine (Șarpele) și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.”** (Genesa 3:15)

De la primele pagini ale Bibliei, Dumnezeu a început să-și dezvăluie planul de a-L trimite pe Fiul Său în istoria omenirii pentru a salva păcătoșii. Ca un mugur care înflorește devenind floare, această revelație continuă să se desfășoare prin restul Scripturilor. Pentru creștini, o înțelegere deplină a Noului Testament este imposibilă fără a-l vedea ca împlinirea Vechiului Testament.

Iată câteva profeții din Vechiul Testament împlinite cu exactitate la nașterea lui Isus.

– Timpul nașterii Sale. Cu ceva timp înainte de 500 î.Hr., profetul Daniel a proclamat că mult așteptatul Mesia al Israelului își va începe slujirea publică la 483 de ani de la emiterea unui decret de restaurare și reconstruire a Ierusalimului: **“Să știi, deci, și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șaiszeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strîmțorare.”** (Daniel 9:25) (o zi a săptămânii reprezintă un an)

– Locul nașterii Lui. În ceea ce privește locul de naștere al lui Isus, în cca 700 î.Hr. Mica a profețit că Isus se va naște în orașul Betleem, spunând: **“Și tu, Betleeme Efrata, cu toate că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.”** (Mica 5:2)

– Va fi născut dintr-o fecioară. În jurul anului 700 î.Hr. Isaia a profețit exact cum va veni Isus în istoria omenirii: **“De aceea Domnul însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi).”** (Isaia 7:14)

2 – Miracolul întrupării.

“Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). Versetul acesta conține una dintre cele mai importante și profunde declarații ale Sfintei Scripturi cu privire la persoana Domnului Isus Hristos și la misiunea pe pământ a Fiului lui Dumnezeu. De fapt această declarație este parte din esența creștinismului. Dacă sacrificiul de pe Golgota

a Domnului Isus a fost finalul lucrării de mântuire, atunci întruparea Cuvântului, a fost începutul ei, prin Cuvântul ce S-a făcut trup (carne). Ce este carnea? Este natura umană. Pentru Isus Hristos, a însemnat a fi limitat în carne și în timp; a părăsit timpul ceresc, eternitatea, și a devenit pentru o vreme parte a creației. Duhul Sfânt a umbrat pe Maria cu **"puterea Celui Preaînalt"** și pentru acest motiv Copilul sfânt, va fi chemat **"Fiul lui Dumnezeu"** (Luca 1:35). Dumnezeu Tatăl a rezolvat problema nevoilor noastre cele mai profunde, oferind o naștere din fecioară. Nașterea din fecioară oferă un caracter special acestui Copil. Nașterea din fecioară este răspunsul lui Dumnezeu pentru om. Fiul lui Dumnezeu este Dumnezeu pe deplin și El este pe deplin om. El este un reprezentant perfect al cerului și un reprezentant ideal pentru om. El singur poate salva pentru că El singur este Dumnezeu. El este Dumnezeul mântuirii.

Acest Copil, Dumnezeu în trup, este aceeași Persoană despre care Ioan vorbește în termeni teologici adânci. Dacă schimbăm pur și simplu, **"Cuvântul"** prin **"Hristos"**, în textul lui Ioan, vom avea următoarea descoperire: **"La început era Hristos, și Hristos era cu Dumnezeu, și Hristos era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu... Și Hristos S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl."** (Ioan 1:1-2;14) Aceasta a fost convingerea bisericii primare, și a apostolului Pavel care a afirmat: **"El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea"** (Coloseni 1:15). Deși El a fost născut în lume, în timp și spațiu, El a existat din veșnicie în natura Sa divină. Scriitorul cărții Evrei ne amintește: **"Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!"** (Evrei 13:8) În versetul ce urmează apostolul Pavel ne spune de ce a venit Isus: **"să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui."** (Coloseni 1:20) Marele miracol: El S-a născut ca să moară, în scopul de a aduce reconciliere între omul păcătos și Dumnezeul sfânt.

3 – Miracolul identificării cu noi.

– Prin a locui printre noi. Prin căderea lui Adam, omul nu numai că s-a îndepărtat de Dumnezeu dar s-a și înstrăinat. Se stinsese adevărata comunicare și părtășie cu Creatorul. Acea dulce părtășie din grădină nu mai exista de mult... Fiul lui Dumnezeu a venit ca să "re-lege" ce era rupt de atâta timp: părtășia cu Dumnezeu Tatăl. Îngerul Gavril îi spusese lui Iosif despre Copilul ce se va naște din Maria că va fi chemat "EMANUEL", adică Dumnezeu este cu noi. Conjunția "cu" denotă conexiune, relație. Iar expresia "a locuit printre noi" s-ar traduce corect în felul următor: "și-a făcut cortul printre oameni", printre noi muritorii, El Nemuritorul.

– Prin substituie în locul nostru. Miracolul în reconcilierea cu Dumnezeu. Dumnezeu a devenit trup ca să rezolve problema păcatului nostru. Dumnezeu – om, a venit să moară și să sufere pentru noi pe acest pământ. Noi am fost cei care eram morți în greșelile și păcatele noastre. Miracolul neprihănirii atribuită fără merit: **"Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El."** (2Corinteni 5:21). Ceea ce Hristos a suferit și realizat în lucrarea Sa de pe cruce a fost pus în contul nostru. Ceea ce Fiul fără păcat al lui Dumnezeu, Isus Hristos a suferit pe cruce cât și moartea Sa, au fost echivalent cu suferințele veșnice ale omului păcătos. Pentru că El era Dumnezeu – om, **"De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei."** (Evrei 7:25).

Tot ceea ce face Dumnezeu în relația cu omul păcătos se bazează pe sacrificiul ispășitor al lui Isus Hristos. Plata păcatului a fost îndeplinită, prin moartea și prin Lucrarea terminată a lui Hristos. El poate astfel reconcilia omul cu Sine. Apostolul Pavel scrie: **"Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri"** (Coloseni 2:9-10). Isus Hristos are în Sine toată plinătatea Dumnezeirii.

În încheiere, doresc să mulțumim din adâncul sufletului nostru pentru aceste extraordinare miracole dumnezeiești pregătite și ținute ascunse până la data planificată de El. Dacă până acum nu ai crezut și nu ai avut parte de mântuirea pentru care de fapt, Fiul lui Dumnezeu a părăsit gloria cerească, te îndemn să o faci chiar acum. Bunul Dumnezeu să te ajute la aceasta.

Darul Lui Dumnezeu

(Extras)

"Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii" (Isaia 9:6)

În univers, cu planetele aranjate ca niște mingi uriașe atrase de magneți invizibili, se învârteste în ritmul hotărât de Cuvântul Arhitectului Divin, pe o traiectorie stabilită de mii de ani, un corp sferic alcătuit din materie solidă și apă, încălzit și luminat de razele de soare. Această sferă - ce se învârteste în jurul soarelui, luminătorul de zi și susținătorul de viață - așezată în universul presărat cu planete și stele - între care tronează luna ce dă lumină nopții - și cu alte milioane de corpuri cerești, a fost destinată prin creație să fie locul de așezare al omului. Pe globul acesta uriaș de pământ și apă au trăit și trăiesc miliarde de oameni, care au apărut și au dispărut în anonimatul existenței, purtând în sufletul lor dorul după veșnicie și după Darul aducător de mântuire și fericire...

Acest Dar minunat al lui Dumnezeu ne-a fost dat în Copilul ce ni s-a născut, în Fiul ce ni s-a dat - care a uimit cerul și pământul! Oamenii auziseră vorbindu-se despre El, dar când a apărut în chipul unui copilăș - cel mai frumos Copil din lumea aceasta - unii au fost uluiți iar alții transfigurați. El a fost Darul lui Dumnezeu pentru omenire, pentru ca oricine va crede în acest Copil să aibă parte de viața veșnică. Numele copilășului în limba ebraică era Joshua, care înseamnă ajutorul lui Dumnezeu, cu echivalentul Isus, în limba greacă...

Vestită de profeți și anunțată de îngeri, venirea Lui în momentul de răscruce al istoriei umane a însemnat cel mai important eveniment petrecut vreodată pe obosita planetă a pământului. Munții și câmpiile au tresărit și s-au bucurat, apele au intonat imnul valurilor în marșul bucuriei, copacii s-au înclinat în rugăciune, florile s-au îmbujorat răspândind mireasma celui mai plăcut parfum, iar frunzele s-au învigorat de verdele tot mai intens al fericirii doritoare de viață...

Dumnezeu S-a întrupat în acest Copil Minunat! El e cel mai frumos și binecuvântat dar pe care cineva îl poate primi! El este Mântuitorul - venit din veșnicie ca să ne feri-

cească și să ne dea nădejdea vieții veșnice. Este un mister! Dumnezeu S-a făcut om, a trăit printre noi și ne-a arătat dragostea Sa. În El a fost oglindit tot ce este mai frumos în cer sau pe pământ. Ochii Lui au fost nădejdea și bucuria celor fără speranță; El le-a fost Farul Călăuzitor și Medicul cel Bun ...

Acest Prunc Sfânt este bucuria noastră! Venind printre

noi și luând asupra Lui nelegiuirea noastră, prin moartea Sa pe cruce noi avem intrare slobodă la Tatăl Ceresc... El a murit în locul nostru, dar a și înviat ca să ne dezvinovățească și să ne fie Lumină în drumul nostru spre Lumină. El este Lumina care ne arată calea spre fericirea eternă...

Da! Domnul Isus S-a născut: El este darul cel mai de preț trimis de Dumnezeu pentru mine și pentru tine, cititorule...

În secolul al XIX-lea, când totul era pus la îndoială, au fost mulți oameni de știință și filozofi care au negat până și existența umană a Fiului lui Dumnezeu! Prin anii 1958-1963, pe când eram student, apăruseră în țară mai multe lucrări și articole ce negau existența istorică a Domnului Isus; scriau despre El că ar fi fost un mit! Adevărul însă a răsunat peste veacuri: Isus, Darul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru noi, a venit în lumea noastră ca să Se nască, să crească și să ne mântuiască.

Primul fapt dovedit de istorie este că Domnul Isus Hristos S-a născut și a trăit pe pământul nostru. El n-a apărut pe pământ ca tânăr, cum spune legenda despre Venus că a apărut din apa mării. Domnul Isus S-a supus disciplinei creșterii într-o familie modestă și a cunoscut greutățile și agoniile adolescenței. Viața Lui, ca a noastră, a dezvăluit pe parcursul ei personalitatea Sa în puterea și minunăția ei.

Un al doilea fapt, care reprezintă și un adevăr veșnic, este că Dumnezeu S-a întrupat în Isus, și în Acest Copilăș minunat, gingaș și sfânt, creștinii văd o îmbinare plină de mister a divinului cu umanul. Tatăl Ceresc ne-a dat șansa

În Noaptea Acea

ca prin credința mântuitoare să putem afla viața, iertarea, înnoirea și readmiterea în familia lui Dumnezeu. Nașterea Mântuitorului este dovada că Dumnezeu ne iubește: ne-a pus iarăși înaintea noastră bucuria mântuirii!

Un al treilea adevăr este că nașterea Domnului Isus Hristos este o sărbătoare plină de lumini care ne inundă sufletul cu bucurie și speranță într-o viață eternă cu Dumnezeu. Aniversată la început în intimitatea familiei lui Iosif și Maria, în amintirile evocate de noaptea minunată când păstorii și magii au venit să-și aducă omagiul, darurile și adevărul slavei cântată de corul îngeresc deasupra câmpiei Betleemului, ea a coincis cu Hanukka, sărbătorea luminilor, atât de venerată de evrei, când, din Ierusalim și până la Marea Galileii, luminițele micilor lumânări din lampadare vesteau o explozie de lumină pe acele meleaguri ale Palestinei. Așa a apărut Crăciunul, denumire ce poartă amprenta reverenței și a dragostei pentru Darul lui Dumnezeu. Cuvântul se crede că ar deriva din latinescul creationis ce înseamnă naștere. În lumea creștină din Răsărit, în ortodoxie și protestantism, Crăciunul este serbat la 25 decembrie. La aceeași dată se serbează aniversarea nașterii Mântuitorului și în catolicism. Alți creștini sărbătoresc acest minunat eveniment la alte dați. Oricând ar fi sărbătorit, e minunat că ne aduce aminte de nașterea Domnului Isus Hristos, nădejdea noastră veșnică!

Istoria menționează prima sărbătorire a Crăciunului la data de 25 decembrie 325, în timpul împăratului Constantin cel Mare, deși data exactă a nașterii Domnului Isus nu se cunoaște. În limba engleză, cuvântul pentru Crăciun este Christmas. Mi se pare că acest cuvânt exprimă mai bine semnificația sărbătorii nașterii Domnului Isus, deoarece e compus din două cuvinte: Christ (Hristos) și Mass (celebrarea Cinei Domnului sau cuminecării). Deși unii creștini dezaprobă fastul sărbătorii Crăciunului, căci s-au adăugat multe elemente din lumea păgână, cred că nu se pierde semnificația reală a sărbătorii dacă sărbătorindu-L pe Domnul Isus, vestim bucuria noastră pentru Darul dragostei lui Dumnezeu arătată față de oameni. Răspundem și pe această cale faptul că Domnul Isus S-a născut, a trăit și a murit în locul nostru, dar a înviat și ne așteaptă pe toți cei credincioși la capătul drumului de pe acest pământ...

Sărbătorim Crăciunul cu bucurie dar și cu reverență față de Darul lui Dumnezeu; trăim în așteptarea împlinirii acelor profeții ce vestesc vremuri de înviore și reintegrare în lumea de lumini cu Dumnezeu Tatăl și cu Fiul Său, Darul desăvârșit și minunat. Aniversarea nașterii Domnului Isus Hristos este în concordanță cu sensul armonios al cinstirii Mântuitorului, care este Hristos Domnul, și cu relatările Sfințelor Scripturi (Luca 2:1-20 și Matei 1:18-25; 2:1-12).

Să ne bucurăm la acest Crăciun sau Christmas că S-a născut Copilașul Isus și să înțelegem că Dumnezeu ne-a adus prin El viața și ne-a dat cadoul cel mai frumos: pe Fiul Său, Domnul păcii, care ne-a însoțit până aici și ne va însoți în Lumina Patriei după care tânjește sufletul nostru, al celor credincioși.

Să ne bucurăm într-o atmosferă de fericire sufletească și să oglindim această bucurie pe fețele noastre - să se vadă în viața noastră! Să strigăm de bucurie împreună cu păstorii, și cu îngerii să cântăm și noi în cor: **"Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui."**

*Rev. Dumitru Buhai
Chicago, Illinois*

În noaptea aceea neuitată
Am fost în iesle lângă El,
Lângă izvorul veșniciei
Cu numele Emanuel.

Am auzit cântarea slavei
A îngerului mesager
Și corul vestind sfânta pace
Dintre pământ și dintre cer.

În noapte-aceea minunată
Am fost și eu chemat de El
Și am văzut Cuvântul vieții
Cum seamănă c-un mielușel.

Se înălța de-atunci Golgota
Și era jertfă-n locul meu
Ca să deschidă drum de-a pururi
Spre gloria lui Dumnezeu.

În noapte-aceea fermecată
Am fost acolo dus de stea
Și cerurile stau deschise
Ca harul păcii să ne dea.

Iar Pruncul Îl primea c-un zâmbet
Și-l împărțea la toți acei
Care doreau să fie jertfă
Precum nevinovații miei.

În noapte-aceea-nmiresmată
De veșnicele melodii,
Văzut-am în Copil, Păstorul
De pe cereștile câmpii.

Și L-am rugat să mă primească
Cu îndurare-n turma Sa,
Al Lui toiag și-a Sa iubire
Să mă păzească-n vremea grea.

Dar tu, în noapte-aceea sfântă,
Pe unde-ai fost și ce-ai făcut?
Te căuta de-atunci, știu bine
Ca oaia care s-a pierdut.

Și astăzi strigătul Lui cheamă
De peste munții din vecii.
Ar vrea să scrie și-al tău nume
În cartea celor veșnic vii. Amin.

Ioan Maier - Cartea 100 de daruri
culegere de Petru Pop

Vremuri Dăși și Lacrimi

La fiecare An Nou, omul poate privi în urmă la anul și anii ce au trecut, pentru o nostalgică analiză, și poate privi înainte la anul sau anii ce poate că vor urma, cu o precaută speranță. Adevărul e că omul nu are control nici asupra trecutului și nici asupra viitorului. Nu putem să schimbăm trecutul, și nu știm ce va aduce viitorul, și nici nu știm cât timp (ore, zile, luni sau ani) vom mai avea în viitor.

E nevoie de această realizare pentru ca omul să își dea seama cât de precară îi este poziția și cât de efemeră îi este existența. Poate de aceea mulți se înconjoară cu o veselă gălăgie la trecerea dintre ani, tocmai pentru ca să nu se gândească la aceste adevăruri. Când e la greu, atunci se gândește omul la aceste lucruri, atunci își dă seama cât de trecător este și că nu poate să stăpânească nici o palmă de pământ pentru totdeauna. Bineînțeles, toți ne vrem "locul" pe acest pământ. O casă, o proprietate, o bucată de pământ care să fie a noastră, pe care să o aranjăm și să o folosim cum ne place, unde să știm că e căminul nostru, că suntem la adăpost și că suntem "acasă". Unii au așa succes și sunt așa de comozi în proprietatea lor, că nu s-ar duce niciodată de acolo, și uită că mai devreme sau mai târziu vor trebui să plece, nu numai din căminul lor, dar și de pe acest pământ.

Moise a fost omul temător de Dumnezeu, care după vârsta de 40 de ani, nu a mai avut un loc al său, o proprietate sau o bucată de pământ, ci a trăit ca fugăr într-o țară străină și apoi a călătorit prin deșert din loc în loc până în ziua morții lui. Iată ce zice Moise despre locul lui de adăpost și despre lucrul vieții sale: **"Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost, din neam în neam. Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu! Tu întorci pe oameni în țărână, și zici: "Întoarceți-vă fiii oamenilor!" Căci înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă din noapte. Îi mături, ca un vis: dimineța, sunt ca iarba, care încolțește iarăși: înflorește dimineța, și crește, iar seara este tăiată și se usucă. Noi suntem mistuiți de mânia Ta, și îngroziți de urgia Ta. Tu pui înaintea Ta nelegiuirile noastre, și scoți la lumina Feței Tale păcatele noastre cele ascunse. Toate zilele noastre pier de urgia Ta, vedem cum ni se duc anii ca un sunet. Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trece iute, și noi zburăm. Dar cine ia seama la tăria mâniei Tale, și la urgia Ta, așa cum se cuvine să se teamă de Tine? Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!... Fie peste noi bunăvoința Domnului Dumnezeului nostru! Și întărește lucrarea mâinilor noastre, da, întărește lucrarea mâinilor noastre!"** (Psalm 90:1-12;17) Așa scrie omul care a pribegit cam toată viața lui. El și-a găsit locul și adăpostul în Dumnezeu, Cel care e mai statornic decât munții și chiar decât pământul, Cel care e din veșnicie în veșnicie. Și dacă **"lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trece iute și noi zburăm"**, atunci la ce fel de lucru se referă când zice **"întărește lucrarea mâinilor noastre, da întărește lucrarea mâinilor noastre"**? În Egipt, țara unde își petrecuse Moise primii 40 de ani ca fiul fiicei lui faron, cei de neam ales își construiau nu numai palate și case fastuoase, dar și morminte spectaculare care rezistă și acum după multe mii de ani. În contrast, Moise nu a avut nici o casă și nici un mormânt zidit. Ce lucrări au făcut mâinile lui care trebuiau întărite de Dumnezeu? Știm că Moise s-a rugat mult pentru popor și chiar a trebuit să stea cu mâinile ridicate o zi întreagă pentru succesul poporului; știm de asemenea că el a tăiat tablele de piatră în care mai apoi Dumnezeu a înscris cele 10 porunci și le-a dus la popor; el a purtat toiagul prin care Dumnezeu a făcut minuni și a condus poporul prin mare, ca pe uscat, prin deșert scoțând apă din stâncă, etc. Aceste lucrări ale mâinilor lui Moise, Dumnezeu le-a întărit și le-a folosit atunci și de-a lungul veacurilor.

Un alt om care a pribegit mult a fost David. Deși știa că va ajunge împărat, a trebuit să fugă și să se ascundă prin locuri pustii și prin peșteri ca să-și scape viața pentru mulți ani. Într-una din rugăciunile lui din timpul acestor pribegii el spune astfel: **"Ai milă de mine, Dumnezeule! Căci niște oameni mă hărțuiesc. Toată ziua îmi fac**

război și mă chinuiesc. Toată ziua mă hărțuiesc potrivnicii mei; sunt mulți, și se războiesc cu mine ca niște trufași. Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine. Eu mă voi lăuda cu Dumnezeu, cu Cuvântul Lui. Mă încred în Dumnezeu, și nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni? Într-una ei îmi ating drepturile, și n-au decât gânduri rele față de mine. Uneltesc, pândesc și îmi urmăresc pașii, pentru că vor să-mi ia viața. Ei trag nădejde să scape prin nelegiuirea lor: doboară popoarele, Dumnezeule, în mânia Ta! Tu numeri pașii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?" (Psalmi 56:1-8) El știa că atât pașii cât și lacrimile îi erau numărate, îi erau știute de Dumnezeu, nu erau întâmplătoare și nu erau fără folos.

Cel mai important om care a trăit vreodată, Isus Hristos, nu a avut nici El o casă, un loc al Lui pe acest pământ. El spune: **"vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul."**(Matei 8:20) El, care a fost Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul Întrupat, nu a avut un palat și nici măcar o casă. S-a dus în locuri pustii ca să se roage, s-a suit într-o barcă sau a șezut pe un deal ca să predice, și s-a dus din loc în loc ca să ducă oamenilor Evanghelia, Vestea Bună, vestea că prin persoana Sa, Dumnezeu oferă mântuirea fiecăruia care crede și se pocăiește. Singura Lui proprietate, hainele Sale, i-au fost luate când a fost răstignit, și soldații au tras la sorți pentru ele, lucru care a fost profețit cu sute de ani înainte. Iar lucrarea Lui a fost nu numai să anunțe Vestea Bună, ci și să ia asupra Lui păcatele omenirii, să moară pe cruce pentru ele, să învieze și să ofere astfel iertare și viață veșnică tuturor celor ce cred în El, se pocăiesc de păcatele făcute, își cer iertare și îl acceptă ca Mântuitor și Domn. El s-a înălțat la cer, la Dumnezeu Tatăl, și acolo ne pregătește și nouă, celor ce credem în El, îl ascultăm și îl urmăm, un loc veșnic.

Ce mult se căznesc oamenii pentru un loc al lor pe acest pământ, care să le placă, unde să se simtă la adăpost, și care să țină, dacă s-ar putea, cât piramidele. Dar ce folos de atâta muncă și efort? Toate vor trebui lăsate când omul moare. Alții sunt săraci, pribegi, necăjiți și simt că n-au valoare dacă nu-și au locul lor pe acest pământ.

Ce legătură e între cele trei lucruri menționate în titlu? Toate trei au limite: vremurile vor înceta, pașii se vor opri și burdufurile lacrimilor se vor umple. Da,

pentru toți, pașii se vor opri, burdufurile lacrimilor se vor umple, și chiar și vremile vor înceta. Pentru cei ce au crezut în Isus Hristos ca Fiul lui Dumnezeu, care s-au pocăit și s-au supus Lui, locul veșnic unde se vor odihni de lucrul mâinilor lor îi va aștepta în prezența lui Dumnezeu. Pentru ceilalți, locul veșnic va fi departe de Dumnezeu, în pedeapsa veșnică.

Trecutul a trecut, viitorul nu îl avem, dar prezentul ne aparține. Acum ia decizia de a crede și de a-L urma pe Isus Hristos, și El îți va pregăti un loc cu El pentru veșnicie, atunci când pribegia ți se va sfârși și când lacrimile vor înceta.

*Simona Selejan
Odessa, Texas*

Pretiosul Acum

**"Iată că acum este vremea potrivită;
iată că acum este ziua mântuirii"**

(2Corinteni 6:2)

Acum este timpul care e dar scump și prețios
Acordat cu îndurare de Domnul Isus Hristos;
Căci acum, e timpul-n care Domnul te cheamă la Sine,
Să te scape de păcate, să schimbe răul în bine.

Da, acum e timpul care deplin ție-ți aparține,
Poți să faci ce ție-ți place; cum vrei tu: ori rău ori bine!
Ieri e timpul care-a trecut și-napoi nu-l poți aduce;
Ce-ai făcut nu se mai schimbă, ci în veșnicii se duce.

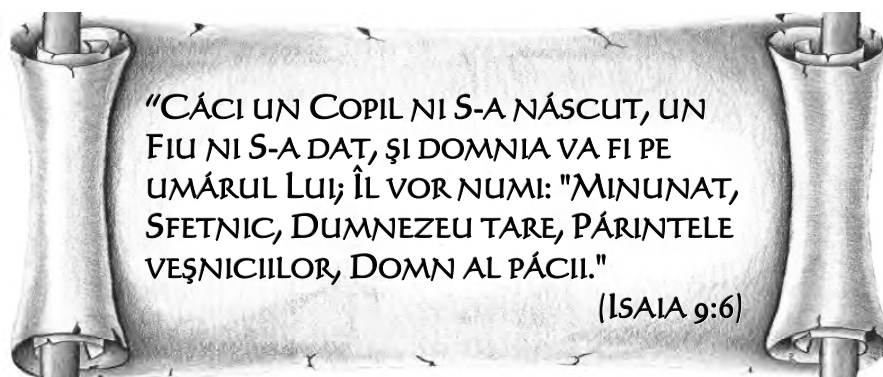
Mâine este un timp care, poate nu îți aparține,
Nu știi ziua ce aduce, nici ce vine peste tine;
Nu știi dacă-n acea vreme mai poți face ce voiești,
Și nici măcar nu știi dacă, până atunci mai trăiești.

Domnul, care știe totul, îți vorbește chiar acuma:
Vrei ca să ai mântuire? Vrei să dobândești cununa?
Iată că acum e vremea când poți să fii mântuit,
Este vremea potrivită când de Domnul ești primit.

Deci răspunde chiar acuma la chemarea Domnului,
Te predă cu pocăință, chiar acum, în brațul Lui!
Mare-ți va fi bucuria pentru veșnicia toată;
Acest "acum" îți va aduce răsplătire minunată!

V.S.

Domnul Al Păcii

În fiecare an, în această perioadă, marea majoritate a creștinilor sărbătoresc nașterea, venirea printre noi în trup omenesc, a Celui care a fost și este singurul Mântuitor al omenirii, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Noi nu știm exact data în care El S-a născut, dar știm și credem Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, care a prevestit nașterea Lui cu sute de ani înainte de a se întâmpla, a descris vremea întâmplării ei și a continuat să scrie despre viața Celui născut în Betleem și despre Lucrarea Lui, pe tot parcursul ei, cât și despre revenirea Lui și locul minunat pe care El îl pregătește în ceruri cu El pentru cei ce se încred în El și-L ascultă. Nu cred că așa mult contează când sărbătorim această sărbătoare, cât de mult contează cum și ce anume sărbătorim la această sărbătoare. Versetul din Isaia 9:6, scris ca motto al articolului, ne arată câteva motive esențiale de sărbătorire:

- **"Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat..."** Nașterea unui copil e bucurie, într-o familie sau în mai multe, dar aici e un Copil cu totul deosebit, care ni S-a născut nouă tuturor celor ce vrem să-L primim și să ne bucurăm de El; și El este de fapt un Fiu deosebit, Fiul Celui Preaînalt, adică Fiul lui Dumnezeu, care ne-a fost dat ca Dar tuturor, din partea Tatălui ceresc, pentru salvarea noastră. De aceea, mulți numesc (pe drept) această sărbătoare, Sărbătoarea bucuriei și Sărbătoarea darurilor. Apostolul Pavel spune în 2Corinteni 9:15: **"Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!"** El este Darul care trebuie să-L sărbătorim.

- El este **"Minunat"**, așa cum, în adorare, exclamă psalmistul: **"Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!"** (Psalm 8:1) Iar proorocul Isaia adevărește aceasta zicând: **"...cu adevărat Domnul este minunat pentru noi"** (Isaia 33:21).

- El este **"Sfetnic"**, cum nu mai există altul asemeni Lui, fiindcă **"sfaturile Domnului dănuiesc pe vecie"** (Psalm 33:11), și cei ce se lasă călăuziți de sfatul Lui ajung în slavă, așa cum spune psalmistul: **"mă vei**

"CĂCI UN COPIL NI S-A NĂSCUT, UN FIU NI S-A DAT, ȘI DOMNIA VA FI PE UMĂRUL LUI; ÎL VOR NUMI: "MINUNAT, SFETNIC, DUMNEZEU TARE, PĂRINTELE VEȘNICIILOR, DOMN AL PĂCII."

(ISAIA 9:6)

călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă." (Psalm 73:24)

- El este **"Dumnezeu tare"**, căci este una cu Dumnezeu Tatăl așa cum chiar El spune: **"Eu și Tatăl una suntem."** (Ioan 10:30) **"Domnul cel tare și puternic"** este Împăratul slavei (Psalm 24:8) și toți cei ce se încred în El pot să declare cu bucurie: **"Dumnezeule, Tu ești... tăria care mă scapă... Domnul este tăria mea"** (Psalm 118:14; 18:2).

- El este **"Părintele veșnicilor"**, pentru că, **"Toate au fost făcute prin El și pentru El."** (Coloseni 1:16) și **"Nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El"** (Ioan 1:3)... **"din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu! ... Împărăția Ta este o împărăție veșnică"** (Psalm 90:2; 145:13) Deși nu putem înțelege cu mintea, cum acest Copil este chiar Cuvântul întrupat, adică Fiul lui Dumnezeu, care "a zis să fie și a fost" tot ce există (Genesa 1:1-31) totuși, privind măreția universului creat de El, putem crede din toată inima că El este într-adevăr **"...Dumnezeu tare și Părintele veșnicilor."** El este Acela care, așa cum a spus credinciosul Iov prin inspirație divină, cu mii de ani în urmă: **"El întinde miazănoaptea asupra golului, și spânzură pământul pe nimic."** (Iov 26:7) Mulțimea planetelor, în imensitatea lor, "spânzurate pe nimic", se mișcă într-o ordine și armonie perfectă după călăuzirea acestui Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor. Și așa cum adaugă mai târziu psalmistul, **"Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mânilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre El. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit"** (Psalm 19:1-3); și în natură, **"... toate strigă de bucurie și cântă."** (Psalm 65:13) Câtă armonie, câtă pace și bucurie este în universul creat de El!

- El este și **"Domn al păcii."** Dar privind tulburările tot mai mari din jur, nu putem să nu ne întrebăm: "unde e pacea vestită de îngeri la Nașterea lui Isus Hristos? Dacă El e Domn al păcii, unde este pacea adusă de El?" Fiindcă în jur nu este pace; oamenii n-au pace în inimă,

n-au pace în familie, nu e pace în societate. Ură, războaie, vrăjmășie, divorțuri, crime, bătăi, sunt evenimente "normale" în știrile zilnice. Se fac atâtea înțelegeri, atâtea promisiuni și angajamente de pace, dar pace tot nu este. De ce oare? Răspunsul îl găsim tot în Cuvântul lui Dumnezeu, în Biblie. Copilul născut în ieslea Betleemului este într-adevăr și Domn al păcii, așa cum a fost prevestit cu sute de ani înainte de venirea Lui. La nașterea Lui, îngerii din cer au adus păstorilor din câmp vestea cea bună a nașterii Lui și au cântat despre slava cerească cât și despre pacea pământească care sunt în El și prin El: **"și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu, și zicând: "Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui." (Luca 2:13-14)** Deci, mesajul cântat de îngeri este clar; pacea pe pământ nu vine oricum și nici oriunde, ci doar prin El - Domnul Păcii, doar între oamenii plăcuți Lui. De aceea, apostolul Pavel spune: **"căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea..." (Efeseni 2:14)** Și însuși Domnul Isus spune ucenicilor Săi și tuturor celor ce Îl urmează pe El: **"vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se însăimânte." (Ioan 14:27)**

E mare deosebire între pacea lui Dumnezeu și "pacea" lumii. Atâtea "înțelegeri de pace" care le-au făcut oamenii fără Dumnezeu, au dus la vrăjmășie și tulburare tot mai mare, fiindcă așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu: **"oamenii nelegiuți, care vorbesc de pace aproapelui lor și, când colo, au răutate în inimă" (Psalm 28:3)** "limba lor este o săgeată ucigătoare, nu spun decât minciuni; cu gura vorbesc aproape-lui lor de pace, și în fundul inimii îi întind curse" (Ieremia 9:8) Dar cei ce cred în Isus Hristos și Îl primesc ca Mântuitor personal, sunt socotiți neprihăniți și au pace cu Dumnezeu așa cum scrie apostolul Pavel: **"deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu... și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus" (Romani 5:1-2; Filipeni 4:7)** Iar psalmistul în psalmul 29:11 spune: **"Domnul dă tărie poporului Său, Domnul binecuvântează pe poporul Său cu pace."**

Deci, pacea adevărată e doar prin Isus Hristos, Acest Domn al păcii născut în ieslea Betleemului. Și ca să avem parte de pacea Lui care întrece orice pricepe-

re omenească, trebuie să fim parte din poporul Lui; trebuie să ne pocăim de păcatele noastre și să credem în jertfa Lui de la Calvar, unde El S-a dat de bună voie pentru păcatele noastre, ale oamenilor. Acolo **"El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți." (Isaia 53:5)** Cine crede în El și își mărturisește credința prin botez, devine copil al Lui, născut din nou prin Duhul Sfânt pe care El Îl dă fiecărui copil al Său. Și **"roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea..." (Galateni 5:22)** Astfel, prin Duhul Sfânt pacea Lui este în inimile celor ce se încred în El și pacea se arată în familiile lor, în relațiile lor cu cei din jur, și mai ales, ei au pace cu Dumnezeu. Cuvântul Domnului spune: **"El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedrești." (Matei 5:45)** Dar cu pacea nu este la fel. Dumnezeu nu dă pacea Lui și celor răi, de aceea **"cei răi n-au pace" zice Dumnezeu meu.**" (Isaia 57:21) Și în rândul "celor răi" sunt cuprinși toți cei care nu L-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor personal, pentru că **"nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar. Căci toți au păcătuit..." (Romani 3:12;23),**

Nu e de mirare deci, că între oameni nu e pace, pentru că sunt prea mulți cei care nu vor să-L primească pe Domnul păcii ca Domn și Mântuitor al lor; unii chiar Îi tăgăduiesc existența, iar alții, deși zic că sunt creștini și cred în existența Lui, îi tăgăduiesc puterea și dumnezeirea. Numai cei care cred din toată inima că Isus Hristos este, așa cum a fost profețit, Minunat, Dumnezeu tare, Părinte al veșnicilor și Domn al păcii, Fiu de Dumnezeu și Mântuitor, și care doresc din toată inima mântuirea Lui și o cer cu pocăință, numai aceia vor avea parte de mântuire și vor primi pacea Lui. Hotărârea este personală.

Azi, Domnul Păcii încă dorește să fie Domnul și Mântuitorul tău. Crede în El, primește-L în inima și viața ta, și El îți va da pacea Lui, pacea care întrece orice pricepere; și la acest Crăciun vei putea să-L sărbătorești cu bucurie și mulțumire pe Acest Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părinte al veșnicilor și Domn al Păcii.

Este frumos, este plăcut și se cuvine să-L sărbătorim, să-L laudăm și să-L preamărim pe El, și, **"dacă este cu putință, întrucât atârnă de noi, să trăim în pace cu toți oamenii"**, după îndemnul Cuvântului Său (Romani 12:18) Amin!

V.S.

Întrebările Noastre Și ... Biblia

(continuare de pe pagina 2)

de singurul Dumnezeu sfânt și viu, așa cum S-a prezentat poporului Israel. (Leveticul 19:2) El a crezut că botezul este un act sfânt și pentru că a fost împlinit de însuși Isus Hristos, Fiul întrupat al lui Dumnezeu, care a zis: **"așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit"**. Famenul a înțeles că toți cei ce au crezut în lucrarea de salvare a lui Isus Hristos și L-au urmat, au fost botezați la fel ca Mântuitorul însuși (Ioan 3:22; 4:1). Deși până atunci fusese un om cucernic, famenul a înțeles că nu era de ajuns, ci trebuia să facă întocmai ceea ce a făcut Isus Hristos și urmașii Lui, adică să se boteze și să mărturisească mântuirea primită. Este evident că famenul etiopian a înțeles că actul de botez este crucial, urgent și indispensabil pentru a fi mântuit și socotit copil al lui Dumnezeu. El a crezut că botezul este un act rânduit și inspirat de Dumnezeu, un act care trebuie făcut asemenea Fiului Său, un act care să arate eliberarea din starea păcătoasă din trecut prin harul adus de Isus Hristos.

Bucuroși și fericiți sunt cei ce au crezut că botezul este un act sfânt desemnat de Dumnezeu, pe care ei l-au și făcut după pilda lui Isus Hristos, Fiului Său. Celor care ar fi putut să se boteze dar nu au făcut-o, le amintesc că Isus Hristos, Mântuitorul a zis: **"Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit."** (Marcu 16:16) Doar o credință curată mărturisită prin botez, îți asigură mântuirea. Te sfătuiesc să te gândești bine la ce ai de făcut!

2 - Botezul poate avea loc numai după ce persoana interesată mărturisește credința că Isus Hristos îi este Mântuitor personal. Din ceea ce s-a petrecut la întâlnirea de care am vorbit mai devreme, reiese că famenul a înțeles că textul din care citise, la care s-au adăugat și altele din Evanghelia propovăduită de Filip, ucenicul Domnului, îl privea direct și pe el. Nu se spune în expunere cât au călătorit împreună Filip și famenul etiopian, dar călătoria a ținut până când propovăduirea Evangheliei, care are în centrul ei mântuirea oamenilor, a fost făcută clară cu toate detaliile necesare, și și-a atins scopul. Famenul a înțeles că pentru a fi mântuit e nevoie de credință, pocăință și botez, și că botezul trebuie făcut după exemplul botezului Domnului Isus, adică a Celui care a adus și a împlinit în întregime Evanghelia mântuirii lui Dumnezeu.

După ce famenul a crezut în mântuirea pe care o dă Isus Hristos celor ce cred în jertfa Lui, nu a cerut lui Filip să-l boteze imediat, indicând apa ce-o avea în car, gândindu-se la stropire sau alt mod de botez socotit mai ușor. Nu, ci a vrut să știe clar dacă înainte de-a fi botezat trebuie să facă ceva. Și când în drumul lor **"au dat peste o apă"**, el a întrebat: **"Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?"** Și textul precizează: **"Filip a zis: "Dacă crezi din toată inima, se poate."** Deci Filip a precizat că nu există nici o piedică în săvârșirea botezului, doar că înainte de a se face, se cere o mărturisire fermă a credinței curate în Isus Hristos, în dreptul și locul Lui în acordarea mântuirii. Aceasta se vede din afirmația famenului: **"Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu."** Famenul a înțeles că botezul trebuie să fie făcut pe baza credinței personale în Isus Hristos, ca o mărturisire a credinței și a unui cuget curat. De ce era nevoie de acest fel de mărturisire? Pentru că la botezul Domnului Isus Hristos s-a auzit acel glas ceresc care zicea: **"Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea"** (Matei 3:17), confirmând atât originea lui Isus Hristos, cât și faptul că El a împlinit voia Tatălui ceresc, așa cum a spus El însuși mai târziu: **"M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis"** și **"voia Tatălui meu este ca oricine crede în El să aibă viață veșnică"** (Ioan 6:38;40) Famenul a crezut din toată inima că mântuirea primită trebuie adevărată printr-o mărturisire a credinței a ceea ce este Isus Hristos pentru el, și asemenea Lui, să intre în apa botezului la fel cum a făcut Domnul Isus, să fie cufundat în apă. În continuare, textul spune că famenul, după ce a împlinit condițiile cerute pentru a se boteza, **"a poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen."**, întocmai cum a fost și botezul Domnului Isus; în apă, prin cufundare. (Matei 3:16) Așa a avut loc botezul famenului, și a rămas peste veacuri dovada scrisă a felului în care trebuie să fie înfăptuit botezul după voia lui Dumnezeu, fiindcă botezul este un simbol sfânt, așa cum scrie apostolul Pavel: **"fiind îngropați împreună cu El (Isus Hristos), prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți."** (Coloseni 2:12)

Din multele botezuri personale ce au avut loc în vremea aceea, pe paginile Bibliei a rămas descris acesta, cu un scop clar, și anume ca să rămână o mărturie de nezdruccinat și de neschimbat pentru viitor a felului în care trebuie să fie îndeplinit și acceptat un botez creștin.

Ce minunat este Dumnezeu în tot ce face! Famenul etiopian a înțeles perfect cum trebuie să facă botezul și l-a făcut întocmai. De-a lungul timpului, cei care au rămas lângă Cuvântul sfânt au făcut la fel, și același lucru trebuie să-l facă și oamenii din zilele noastre. Regretabil este că mulți s-au îndepărtat de învățătura sănătoasă și, cu bună știință, o nesocotesc. Nu întâmplător apostolul Pavel a fost inspirat să scrie că **"toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună"** (2Timotei 3:16-17).

Nu știi dacă ești creștin sau nu. Dacă nu ești, te îndemn să ascuți și să faci neîntârziat ce-ți spune Biblia pentru a deveni un adevărat creștin, mântuit și cetățean al Împărăției lui Dumnezeu. Dacă te socotești creștin și ai fost botezat altfel decât spune și arată Scriptura, te sfătuiesc să te botezi așa cum cere și cum Îi place lui Dumnezeu, adică în prealabil să crezi în inima ta, **"căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire"** (Romani 10:10), căci aceasta este **"credința dată sfinților odată pentru totdeauna."** (Iuda 3)

3 - Cei ce au fost botezați după pilda Mântuitorului au privilegiul de-a trăi acea stare ce aduce bucuria, pacea și satisfacția unei vieți trăite după voia lui Dumnezeu. Citind în continuare din textul amintit, găsim scris în final: **"Când au ieșit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip, și famenul nu l-a mai văzut. În timp ce famenul își vedea de drum, plin de bucurie..."** Băgăm de seamă că după ce s-a botezat asemenea Mântuitorului, famenul era **"plin de bucurie."** El trăia acel sentiment după care tânjea David, prorocul și împăratul lui Israel: **"dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință!"** (Psalm 51:12) După mântuirea primită în dar, odată ce a crezut și s-a botezat, famenul era bucuros. Și după expresia redată în text, nu a fost o bucurie de moment, ci una de durată, una care l-a însoțit pe drumul de întoarcere, și fără îndoială că a rămas în continuare în viața lui de zi cu zi. Viața lui, odată eliberată de povara păcatului, s-a schimbat radical, pentru că așa cum citim în Biblie, credința, pocăința și botezul înfăptuit după voia și rânduiala lui Dumnezeu, aduc în viața celui care le-au primit, mântuirea, împreună cu mari, multe și alese binecuvântări. **"Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentruca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă."** (Romani 6:3-4) Această viață nouă este umplută și caracterizată de **"bogățiile nepătrunse ale lui Hristos"** (Efeseni 3:8) date la **"toți care ați fost botezați pentru Hristos"**, pentru că **"v-ați îmbrăcat cu Hristos"** (Galateni 3:27), zice același apostol. Această însușire a noii vieți o au doar cei care la întrebarea, **"crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?"**, răspund ca și orbul vindecat de Domnul Isus Hristos: **"cred, Doamne" I-a zis el; și I s-a închinat.** (Ioan 9:35-38), fiindcă mântuirea este personală, bazată pe o credință personală și pe o mărturisire personală, făcute din voință personală, după voia lui Dumnezeu. Alt botez nu e valabil înaintea Domnului, așa după cum spune Cuvântul Sfânt: **"Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez."** (Efeseni 4:5) Nu e vorba aici de-a număra, ci de-a alege acea calitate inestimabilă pe care o are fiecare parte. Este vorba de o unitate pe care o întâlnim numai în adevărata Dumnezeire exprimată prin cele trei persoane divine: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Toți cei îmbrăcați în Hristos prin botezul practicat ca El, au asigurată această viață nouă deosebită, care nu se poate primi și nu poate fi trăită pe altă cale. De ce? Pentru că orice normă omenească, oricât de bună și apreciată ar fi, cuprinde multe din slăbiciunile firii pământești afectate de păcat, pe când viața nouă în Hristos se exprimă prin roada Duhului Sfânt care este **"dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor."** (Galateni 5:21)

Cei botezați ca Domnul lor și statornici legământului făcut, au făgăduința vieții veșnice: **"Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică."** (1Ioan 5:11-13).

Nu știu ce viață ai. Dar știu că împlinirea Cuvântului Domnului, garantează o viață nouă binecuvântată, iar neîmplinirea lui duce la lepădarea de la fața Domnului, așa cum El a zis: **"Nu orișicine-Mi zice: "Doamne, Doamne!" va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri."** (Matei 7:21) Deci, întrebarea e dacă te-ai botezat, și dacă botezul tău a fost făcut după Cuvântul lui Dumnezeu, după voia Lui; fiindcă în funcție de aceasta va fi și viața ta, atât aici, cât și după mormânt. Gândește-te bine, ascultă și împlinește, acum!

Să Mergem La Betleem

Adânc plecați să mergem prin credință,
La Betleem, la ieslea cea de oi,
Unde sărac și mic, în umilință,
Isus Hristos S-a coborât la noi.

El care E, și-a fost din veșnicie
Nelimitat, una cu Dumnezeu,
A acceptat ca pe pământ să vie
La fel precum ești tu și cum sunt eu.

A părăsit gloria cea cerească,
Să-mbrace un trup slab și limitat,
Știind că-n viața aceasta pământească
Va suferi pentru-al nost păcat.

Căci planul Lui a fost să mântuiască
Omenirea căzută în păcat,
Să fie Jertfa care să plătească,
Ca cel ce crede, să fie salvat.

Astăzi oricine vine cu credință
Și se-upleacă smerit la ieslea Lui,
Va câștiga eternă biruință
Asupra morții și-a păcatului.

Și-odată va fi înălțat la ceruri
În gloria măreață-a Domnului,
Unde nu va fi limitat de vremuri
Ci fericit pe veci la dreapta Lui.

Deci chiar acum smeriți și prin credință,
Să ne plecăm adânc la ieslea Lui,
Căci în acea adâncă umilință,
S-a zămislit salvarea omului.

V.S.

Organizația Misionară Creștinul mulțumește tuturor celor care ne-au ajutat prin rugăciuni, încurajări, idei și sugestii.

Dumnezeu să vă binecuvânteze !

Așteptăm și în continuare părerile, sugestiile, întrebările, dorințele Dvs. pe adresele :

Missionary Organization Crestinul
1535 Telkwa Dr.
Spring, TX 77386

Organizația Misionară Creștinul
C.P. #113, O.P. 8, cod 310580
Arad, jud. Arad

Adresa pe Internet: <http://www.crestinul.org>